

Ε Ν Ι Α Ι Ο
ΑΝτιμνημονιακό ΑΓωνιστικό Κίνημα «ΑΝ.ΑΓ.ΚΙ.»-
«Αγωνιστική Ενιαία Κινητοποίηση» - Συνεργαζόμενοι Δικαστικοί
Υπάλληλοι

Σεπτέμβριος 2014

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Μετά την κατάρρευση του θριάμβου της συναινετικής δημοκρατίας, με άλλα λόγια, της εξάλειψης της δημοκρατίας και της πολιτικής που συγκροτούσε τη λογική της ομοφωνίας, εισήλθαμε στην εποχή των μνημονίων. Στο εξής, το μνημονιακό κράτος ολιγαρχικού δικαίου τείνει να συρρικνώνει τη δημόσια σφαίρα κάνοντάς τη ακατάπαυστα ιδιωτικοποιημένη.

Από αυτή την άποψη, μπορεί να απαριθμήσει κανείς περιστατικά κυριαρχίας απ' αυτούς που αγαπούν την εξουσία και είναι επιδέξιοι να την αρπάζουν. Αιώνια εκλεγμένα πρόσωπα, τα οποία κατέχουν ταυτόχρονα ή εναλλάσσονται σε πολλαπλά αξιώματα και των οποίων ο μόνος ουσιαστικός δεσμός με το λαό είναι η αντιπροσώπευση των τοπικών συμφερόντων· αντιπρόσωποι του λαού που μαζικά προέρχονται από μια μοναδική ανώτερη σχολή διοίκησης, κόμματα που χρηματοδοτούνται από τις απάτες και τις μίζες των συμβολαίων των δημοσίων έργων, ιδιοκτήτες μεγάλων συγκροτημάτων ιδιωτικών μέσων επικοινωνίας που εκμεταλλεύονται τους δημόσιους ρόλους τους για να μονοπωλούν στα δημόσια μήντια. Με λίγα λόγια, μονοπώληση των δημόσιων πραγμάτων από μια στιβαρή συμμαχία της κρατικής με την οικονομική ολιγαρχία.

Όμως μια τέτοια ιδιωτικοποίηση, ένα τέτοιο κλίμα ιλαρότητας υλοποιήθηκε μετά βουλιμίας και από την έκπτωτη συνδικαλιστική ηγεσία του κλάδου μας, από τους «αντιπροσώπους μας», επιβεβαιώνοντας το διαχωρισμό μεταξύ αυτών που είναι ή που δεν είναι «προορισμένοι» να ασχολούνται με τις δημόσιες υποθέσεις. Έτσι, ίσως γίναμε μια αγέλη κάτω από την καθοδήγηση πουλημένων ηγετών που μας εξαπατούν.

Ωστόσο, αν υπάρχει κάτι το χαρακτηριστικά «απεριόριστο» για τη δημοκρατία τότε βρίσκεται εδώ: θυμίζει στο ομιλούν υποκείμενο να εκτιμήσει τις πνευματικές του ικανότητες και να αποφασίσει πώς θα τις αξιοποιήσει. Αλλάζοντας τη μορφή του ορατού, αποκαρδιώνει την ευφυή κάστα που θέλει να διαχειρίζεται το χαζό πλήθος. Γιατί, στην αναζήτηση ενός ζωντανού, έντονου και μη ιεραρχικού πολιτικού δεσμού δεν έχουμε ανάγκη την αυθεντία. Δεν έχουμε ούτε κυρίους, ούτε πατέρες. Πρόκειται περισσότερο για ζήτημα επινόησης, δημιουργίας. Ορίζοντας διαφορετικές κατασκευές του δυνατού, ξεφεύγουμε από τους φυσικούς και πνευματικούς καταναγκασμούς της κυριαρχίας.-